

Free Country

A Penniless Adventure the Length of Britain

George Mahood

Uitgave in eigen beheer

<http://bit.ly/1p7NiM4>

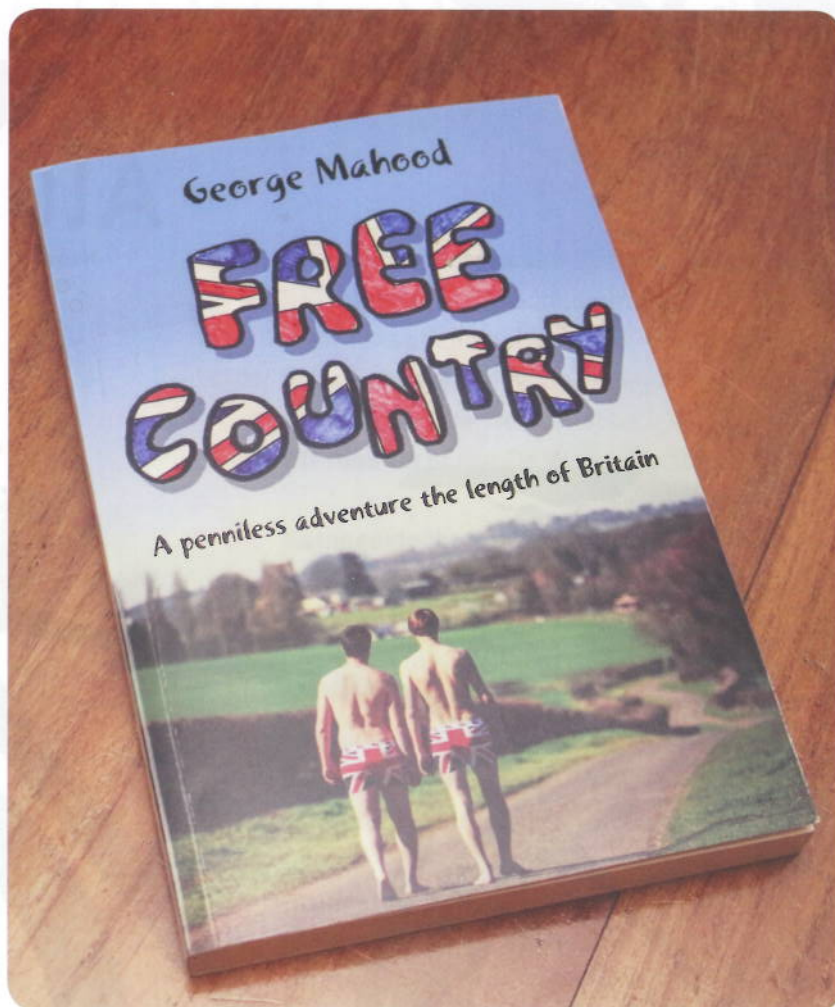
316 pagina's | € 10,99

Op het verlanglijstje van mijn vrouw en mij staat nog steeds de route van Land's End naar John O'Groats, vaak kortweg aangeduid als LEJOG. Dit is een van de klassieke Engelse routes, die loopt van het uiterste zuidwesten naar het uiterste noordoostelijke punt van het vasteland van Groot-Brittannië. De route wordt jaarlijks door vele mensen gedaan en op de meest mogelijke en onmogelijke manieren: met de gewone fiets, de bakfiets, kinderfiets, tandem, lopend, kruipend, naakt en op nog honderd andere manieren.

George en Ben hebben een nieuwe manier bedacht. Ze willen de route afleggen zonder één penny uit te geven. En dat nemen ze redelijk letterlijk. Ze arriveren op Land's End met alleen hun onderbroek en die hebben ze gelukkig aan. Dus geen kleding, geen eten, geen tassen, geen gereedschap, geen route en ook geen fiets. Het idee erachter is dat ze willen aantonen dat de Britten een vriendelijk volk zijn en dat in principe iedereen wel hulp wil geven. Mensen die dat inderdaad doen, geven ze een kaartje met de tekst 'I am OFFICIALLY a nice person'. In het boek staan legio foto's van mensen met dit kaartje. Er zijn dus veel aardige mensen in Groot-Brittannië en dat vind ik fijn om te lezen, aangezien wij de route nog willen fietsen.

Tja, daar sta je dan in je onderbroek. Vooral het eerste deel van het boek is erg leuk om te lezen, omdat beide heren dan nog aan al hun spullen moeten komen. Bij het hotel op Land's End mogen ze graaien in een bak met kleding die is blijven liggen. Van een toerist krijgen ze een paar schoenen. George en Ben trekken er allebei één aan. Dan gaan ze op weg. Eerst lopend, maar ze scoren al snel een kinderfiets en een step bij de volgende *nice person*. De weinige spullen die ze hebben, gaan in een tasje dat ze van een volgende persoon krijgen.

Tja, daar sta je dan in je onderbroek

Gaandeweg verzamelen George en Ben meer spullen. En na een paar ruilacties hebben ze zelfs redelijke fietsen. Een routeboekje lenen ze bij de bibliotheek. En van een vuilniszak blijkt je ook regenkleding te kunnen maken. Zonder veel moeite vinden ze elke avond weer een maaltijd en slaappleaats. De variatie daarin is groot. Ze slapen in een hooiberg, een woonboot, hotel, B&B en vaak ook bij mensen thuis. Elke avond krijgen ze wel een of meerdere pints aangeboden. Natuurlijk bieden George en Ben elke keer aan te werken in ruil voor de gastvrijheid – wat soms vies tegenvalt. In totaal doen George en Ben negentien dagen over de route van ruim 1500 kilometer lengte. Dat is best vlot, aangezien ze vaak pas laat op pad gaan omdat ze 's ochtends nog hun ontbijt willen verdienen.

Soms blijven de heren ook tot ver in de middag hangen voor ze vertrekken. Blijkbaar is de tocht minder zwaar dan ik dacht. George schrijft het allemaal erg leuk op, met kostelijke anekdotes en leuke woordgrapjes. Ik heb vaak hardop moeten lachen. Naar het einde van het boek heb ik het kunstje van gratis eten en het regelen van een overnachting echter wel gezien en wordt het wat saai. Later in het boek wordt het verhaal dan ook wat opgeleukt met toeristische informatie. Ondanks dit minpuntje is het een van de leukere boeken die ik over dit traject heb gelezen. De route van George en Ben is zeker niet de weg die ik als fietser zou kiezen, maar ik heb er wel van geleerd dat mocht je in de problemen komen, er in Groot-Brittannië altijd wel hulp is te vinden. De tocht blijft op ons lijstje staan, maar ondanks de goede resultaten van George en Ben ga ik me toch wat beter voorbereiden.

HANS VAN DER VEEKE